



FREE AT LAST!!!
(Eindelijk vrij)

Zwarte komedie in twee bedrijven

door

RUUD VAN LING

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **FREE AT LAST (EINDELIJK VRIJ)** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RUUD VAN LING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2014 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Caroline Beeldman - Van Staveren, de weduwe. Een goed geconserveerde vrouw van middelbare leeftijd, of iets ouder.

Josje Beeldman, een dochter van Caroline.

Marja Beeldman, dochter van Caroline en zusje van Josje.

Aleida van Steenvoorden, uitvaartbegeleidster.

Truus Heimans, huishoudelijke hulp.

Gerard Beeldman, broer van de overledene.

Alexandro Perez, de Spaanse (?) vriend van Caroline.

Vijf vrouwenrollen, twee mannenrollen, eerste en tweede bedrijf te spelen in een en het zelfde decor.

DECOR/TONEELBEELD:

Als het doek opengaat zien we een uiterst gedateerd toneelbeeld, stijl jaren '70 van de 20e eeuw. Dus een groot donkerbruin wandmeubel, een staande oranje schemerlamp op een vaasvoet, een "Zaansche Klok" aan de wand, bijzettafeltjes-met-mozaïekinleg, alles in de kleuren bruin, oranje, paars, groen. Een nog ouder ogend decor is ook mogelijk. Op de voorgrond, front zaal, een laag salontafeltje met daarbij twee fauteuils of crapauds, waarop de hevig aangedane Josje en Marja Beeldman, dochters van Caroline Beeldman-Van Staveren. Josje en Marja zijn zusters, zij zijn zojuist overhaast naar hun ouderlijk huis gekomen omdat zij hebben vernomen dat hun vader overleden is. Pa komt als rol/figuur in het hele stuk niet meer voor.

EERSTE BEDRIJF

Veel gesnotter en gesnik, het trillend nuttigen van een kopje koffie of thee, een berg tissues op de tafel en rondom hen op de grond.

Josje: *(snuffend en snikkend)* Vreselijk!

Marja: *(met trillende stem)* En zo onverwacht! Ik had 'm gisteren nog aan de telefoon!

Josje: Afgelopen weekend is hij nog met m'n zoontje naar voetballen wezen kijken! Hij was een enorme supporter van... *(Vul hier de naam in van een voetbalclub uit de plaats of het dorp waar het stuk "Free At Last" gespeeld wordt. RvL)*

Marja: *(waardierend)* Voetbal! Dat was z'n lust en z'n leven!

Josje: *(vragend tot Marja)* Heeft moeder jou eerst gebeld?

Marja: *(aarzelend)* Nee, dat vond ik eigenlijk wel een beetje vreemd... Ik ben gebeld door mevrouw Heimans, de hulp van moeder... "Je moet gauw komen, er is iets met je vader", zei die... Nou, toen heb ik eerst Jaap gebeld, toen jou, en toen ben ik als de wiedeweerga hier naartoe gereden...

Josje: *(achterdochtig)* Eh... Jaap, jouw man, en vader... Die mochten elkaar niet zo, geloof ik?

Marja: Vader vond Jaap een lapzwans, en Jaap vond vader een niks-nut... Dat hield elkaar mooi in evenwicht. Maar nu is onze vader dood... *(barst in snikken uit)* Ik kan het nog steeds niet geloven.

Josje: Hoe is moeder eronder?

Marja: O, die is helemaal de weg kwijt... Loopt als een kip zonder kop door het huis... *(Op dat moment komt van links Caroline Beeldman-Van Staveren op, de kersverse weduwe en de moeder van Marga en Josje. Zij is gekleed in een uiterst onflatteuze bloemetjesjurk, daarover een huishoudschort, een stofdoek als hoofdbescherming om het hoofd geknoopt, afgezakte nylons en ze draagt afgetrapte pantoffels, zo ouderwets mogelijk. Ze gunt haar dochters geen blik waardig, als ze achter hen passeert met een stapel paperassen in haar handen, of een lijvige dossiermap, waarin zij koortsachtig zoekt en aan het bladeren is. Ze stopt en kijkt vanaf het midden van het toneel de zaal in)*

Caroline: *(peinzend-vragend richting zaal)* Waar zou-ie die papieren nou toch gelegd hebben... Daar deed-ie altijd zo schimmig over... Wacht! Die ouwe ladenkast op zolder, daar had-ie ook z'n diploma van de ambachtsschool liggen...

Josje: *(smartelijk tot haar moeder, staat op en wil haar aanhalen, maar Caroline weert haar af)* Mam, o, mam... Wat vreselijk voor je...

Caroline: *(vinnig)* Nu even niet... Op zolder, dat moet haast wel.

Marga: *(verdrietig)* Kunnen we iets voor je doen, mammie?

Caroline: *(rechts afgaand)* Hè kind, stoor me toch steeds niet zo...

Josje: *(haar moeder nakijkend, richt zich daarna tot Marga)* Je ziet het... Volledig de kluts kwijt... De lieve stakker.

Marga: *(meelevend)* Waar is pappa nu... Ik bedoel, is hij nog in de slaapkamer... Ik zou hem zo graag nog even willen zien, ik bedoel, 'm even aanraken, afscheid nemen van m'n vader... *(Schiet in een huilbui, Josje reikt haar een zoveelste tissue aan)*

Josje: *(dapper, slikkend)* Dan gaan we samen, zus... Samen naar pappa...

Caroline: *(komt op van rechts. De hoofddoek/stofdoek is verdwenen)*
Ah, ik wist het wel... *(Bladert in een aantal papieren)* Juist, en de premie is keurig op tijd betaald, zie ik... Prettig dat we daar toen een automatische betaling van hebben gemaakt. Dat was wel zo veilig... Mooi... Alles bij elkaar. Lijfrente, levensverzekering en overlijdensrisicoverzekering... *(Tot de zaal)* Ja, het kost een paar euro's, maar dan heb je ook wat... En een slimme meid is op haar toekomst voorbereid... *(Ze bladert tevreden en hoofdknikkend door)*

Marga: *(aarzelend tot Caroline)* Eh... Mam...

Caroline: *(nadenkend)* Wanneer zouden ze uitbetalen?

Josje: *(dringend tot haar moeder, die echter totaal geen acht slaat op haar dochter)* Mammie...

Caroline: Ik denk dat als ik Van Dalen straks bel, en ik heb de overlijdensverklaring erbij, dan kunnen ze toch binnen een week wel uitkeren, zou ik zo denken?

Marga: *(tot haar lezende en prevelende moeder)* Mam... Josje en ik willen pappa nog een keer zien...

Caroline: *(nog steeds de papieren bestuderend)* O, dat kan... In het mortuarium aan de Molenweg... Die zijn open van negen tot vijf, dus je hebt alle tijd.

Josje: *(ontzet)* Wat?! Pappie is al het huis uit? Hij is nota bene net overleden!

Caroline: *(kalm tot Josje en Marga)* Jullie vader overleed om zeven uur vanmorgen... Ik deed m'n ogen open en hij deed ze dicht... Ik zag het meteen, hij was er niet meer. Dus ik heb 'm meteen het bed uitgeschoven, voordat-ie ging lekken, want dan is je matras ook naar de Filistijnen... En op het laminaat kon het niet veel kwaad.

Marja: *(geschokt en ontzet)* Wat! Mam, dat meen je toch niet?

Caroline: En toen gebeld... De dokter, de politie... Dokter Hasselbank zag het meteen... Een spontane hartstilstand, daar was niets meer aan te doen... Hij vroeg mij wat ik wilde, nou, ik wil geen lijk in huis zei ik, dus belde dokter Hasselbank de begrafenisdienst, of de uitvaartonderneming De Laatste Groet, en die zijn 'm direct komen halen... Om negen uur was-ie weg. Kwam net de hulp, mevrouw Heimans... "Wat is er aan de hand?" vroeg ze... Ik zeg: "De baas

is dood." Nou, zij schrikken natuurlijk... En bellen.

Josje: (*verbluft*) Allemachtig.

Caroline: Dus ik dacht, meteen even de zaken goed regelen. Jullie vader was goed verzekerd, daar hield-ie van, die ouwe... We hadden een overlijdensrisicoverzekering, dus het huis is nu vrij van hypotheek, da's een hele geruststelling. (*Caroline links af, zij laat haar dochters verbijsterd achter*)

Marja: (*kijkt haar moeder vol ongeloof na, richt zich dan tot Josje*) Asjemenou... Dat houd je toch niet voor mogelijk?

Josje: (*knijpt zich in de rechterarm met haar linkerhand*) Au! Nee, ik zit niet in een verkeerde droom, dit is echt!

Marja: (*op het toneel heen en weer lopend*) Zo ken ik mamma helemaal niet!

Josje: (*stellig*) Nee! Vader was altijd zo gek op moeder...

Caroline: (*komt op van links. Het huishoudschort is verdwenen. Op bittere toon*) Ja, vooral als ik op m'n rug lag.

Marja: (*geschrokken*) Wat zeg je nu toch allemaal, mammaatje van me?

Caroline: (*cynisch*) Precies zoals ik het zeg... Op m'n rug met m'n benen wijd. O, dan was ik de liefste, de fijnste, de mooiste, de aardigste... Bah,

Josje: (*met een zenuwachtige blik op de zaal*) Zeg, eh... Moet dat allemaal... Ik bedoel, zo met die mensen er allemaal bij?

Caroline: (*kijkt de zaal in*) O, er zitten er een paar héél enthousiast te knikken, die herkennen dat...

Marja: (*begrijpend tot haar moeder*) Je bent in de war, mam... En daar hebben wij alle begrip voor. Het is natuurlijk een grote schok.

Caroline: (*kalm*) Ik ben niet in de war en jullie vader is dood... En als jullie nu niets beter weten te doen dan hier een beetje de zielige zusjes uit te hangen in plaats van mij te helpen, dan heb ik liever dat jullie gaan.

Josje: (*snikkend*) Maar mams! Het is zo onverwachts...

Caroline: (*ferm*) Dat past helemaal bij jullie vader, dat onverwachte... Hij kwam altijd op de raarste tijdstippen thuis, en hij ging op de onmogelijkste uren weg...

Marja: (*nadenkend*) Nu je het zegt... ja! Waarom was dat eigenlijk?

Caroline: Jullie vader was inbreker.

Josje: (*slaat geschrokken de handen voor haar mond*) Nee!!!

Caroline: Een vakman van de ouwe stempel. Kreeg ieder slot open, daar had-ie een ongelooflijk talent voor. Maar het gaat slecht in de business... Met al dat pinnen. De mensen hebben geen contant geld meer in huis. En sieraden... Waardeloos, allemaal bling-bling uit de HEMA... Geen euro waard. Dus sparen voor de ouwe dag? Vergeet het maar. Dat heb ik dan maar gedaan, een lijfrente en een levensverzekering. Ik was als de dood dat ze 'm zouden oppakken,

maar gelukkig wordt de politie er ook niet slimmer op.

Marja: (*geschokt*) Onze vader was een dief. Een doodgewone ordinaire dief.

Caroline: Vroeger heeft-ie ook nog gesmokkeld, maar daar was helemaal geen droog brood in te verdienen... En drugs, nee, dat vond-ie te link. "Ik heb ook dochters", zei-t-ie... Maar ja, dan kwam-ie weer eens doornat en steenkoud thuis van een klus... En dan wist-ie maar één manier om warm te worden... Een stevige wip. Vaak was ik te slaperig. Maar ik liet 'm z'n gang gaan, hij wist waar alles zat en lag.

Josje: (*diep ademhalend*) Zo,

Marja: (*tot haar moeder*) Waarom hebben wij hier nooit iets van geweten?

Caroline: (*schril lachend*) Ach m'n lieve beste kinderen! Jullie zijn altijd zo naïef geweest! En de braafheid zelve! Stel je voor dat jullie iets geweten zouden hebben, of iets vermoed! Had-ie z'n halve leven in de bak gezeten door jullie loslippigheid en argeloosheid... Of in de zenuwen gezeten, net als ik. Want getrouwd zijn met een crimineel, da's géén pretje. Blij dat het over is... Wat zeiden de slaven ook alweer in Amerika toen ze vrij kwamen? Free at last! Eindelijk vrij. Dus hoe sneller we alles regelen, uitvaart en zo, des te beter is het.

Josje: (*verbaasd*) Maar mams! Er moet nog zo veel geregeld worden.. Zullen Marja en ik de kaarten schrijven?

Caroline: (*hogelijk verbaasd*) Kaarten?

Marja: (*verklarend*) De rouwkaarten! Met de uitnodigingen?

Caroline: (*resoluut*) Ja, we gaan er een soort staande receptie van maken, zijn jullie gek... Wat denk je dat zoiets allemaal wel niet kost vandaag de dag! (*Caroline mopperend en hoofdschuddend links af*)

Josje: (*verbijsterd*) Ik geloof m'n eigen oren niet!

Marja: (*vergoeilikend*) Het zal de schok zijn. Sommige mensen hebben dat. Een soort van ontkenning. Let op, als ze zich terdege realiseert dat pappa overleden is, dan stort ze volledig in.

Josje: (*rondkijkend*) Pappa weg... Het is niet te geloven... Wat zou jij willen hebben van pappa... Iets dat jou aan hem herinnert? (*De telefoon gaat. Marja neemt op*)

Marja: (*wat zenuwachtig en verward*) Met Marja Beeldman... Wie zegt u? Eh, dat zal een beetje moeilijk zijn ben ik bang... Ik zal u mijn moeder even geven... Een ogenblikje... (*Roept richting linker coulissen*) Mam... Mamma! Telefoon! (*Caroline op, wederom iets vlotter gekleed. Opmerking voor de regisseur: laat Caroline er bij iedere verschijning van haar op het toneel iets flatteuzer en modieuzer uitzien, in het stuk ondergaat zij als het ware een metamorfose van "huissloof" tot moderne vrouw van middelbare*

leeftijd. Nu is bv het huishoudschort verdwenen, de sloffen zijn vervangen door pumps en de afgezakte nylons zijn een nette panty geworden, eventueel met een opvallend motief)

Caroline: *(komt op van links, is lichtelijk geïrriteerd)* Wat nou weer... Alsof ik niets beters te doen heb... *(Neemt de telefoon aan van Marja)* Met Caroline van Staveren...

Josje: *(verbaasd)* Van Staveren? Sinds wanneer noemt mamma zich "Van Staveren"?

Marja: Dat is haar meisjesnaam.

Josje: Zo lang ik leef zei ze altijd "met Caroline Beeldm..."

Caroline: *(telefonerend)* U moet mijn man hebben! Bertus Beeldman! Dat is helaas niet meer mogelijk.

Marja: *(bewonderend)* Ze is wel verbazend rustig.

Josje: *(enigszins angstig)* Ik vind dat toch niet gewoon... Zo onderkoeld...

Caroline: *(lachend)* Nee, ha ha ha... Hij is vanmorgen overleden, U spreekt met zijn weduwe, kan ik misschien de boodschap overbrengen? Wat zégt u? De klaverjasavond is verschoven naar volgende week? Ach dat zal hem weinig interesseren, ik denk niet dat hij nog komt. Nee, tegen die tijd is de crematie al geweest, denk ik.

Marja: *(geschokt)* Mam! Dat doe je niet, hoor... Pappa cremeren... Dan kunnen we 'm nooit meer opzoeken...

Josje: Een mooi graf, dat past veel beter bij pappa...

Caroline: *(tot Josje en Marja)* Ik zal z'n as in twee urnen laten doen, voor jullie ieder één, en dan hebben jullie allemaal pappa nog fijn bij jullie in huis... *(Ze vervolgt het telefoongesprek)* Ja, triest is het natuurlijk wel, maar het leven gaat door, zal ik maar zeggen, ha ha ha... Met wie heb ik gesproken? Wim Oudewater? Dank U voor uw medeleven... *(Ze beëindigt het telefoongesprek)* Wim Oudewater... Al sla je me dood, ik heb geen idee wie dat is...

Josje: *(hoopvol)* Misschien een zakenrelatie van paps?

Caroline: *(vinnig)* Jullie vader had helemaal geen "relaties"... Hoogstens wat bajesvriendjes of andere schimmige figuren, die "in de handel" zaten... linke bincken.

Marja: *(geschrokken)* Vader zat toch nooit in de gevangenis?

Caroline: *(lachend)* Nee, daar was-t-ie te slim voor... Een paar keer een voorwaardelijke werkstraf, maar dan ging-ie weer in hoger beroep en dan konden ze het bewijs niet rond krijgen... Ik heb 'm wat valse alibi's verschaft, die gannef... Maar dat is gelukkig nu allemaal afgelopen. Tsjonge, wat valt er een hoop narigheid van m'n schouders...

Josje: *(op lichtelijk bestraffende toon)* Mam... Het lijkt wel of het je helemaal niets doet!

Caroline: Lieverd, dat zie je verkeerd. Maar ik heb een hekel aan

toneel spelen. Het huwelijk tussen jullie vader en mij stelde al jaren niets meer voor, maar wat moest ik? Bij hem weggaan, lekker de bijstand in? Nee zeg, daar schiet je wat mee op...

Marja: (*beledigd*) Het was wel onze vader! Onze lieve pappa!

Caroline: (*sarcastisch*) Daarom mogen jullie z'n as hebben. De rest is voor mamma.

Josje: (*klagelijk*) Maar ik wil een aandenken! Aan pappie!

Caroline: (*resoluut*) Geen denken aan. Doe niet zo sentimenteel! In de moderne wetgeving is alles voor de overgebleven partner, de kinderen hebben nergens recht op.

Marja: (*verbluft*) Nou ja zeg.

Caroline: Dus z'n collectie horloges, gestolen, gekocht, vals of niet vals, die gaan op Marktplaats, voor de hoogsteieder. Behalve die gouden Rolex, daar heb ik een speciale bedoeling mee. En de rest...

Josje: (*geschokt*) Pappa's mooie gouden Rolex! Waar hij zo trots op was...

Caroline: Ja, dat was een mooie kraak, destijds... Die gaat naar Alexander.

Marja: (*dom en onnozel*) Alexander? Wie is Alexander? Welke Alexander?

Caroline: Alexander Perez, mijn vriend.

Josje: (*onzeker*) Welke vriend?

Caroline: Jullie dachten toch zeker niet dat ik nu de treurende weduwe ga uithangen? Na al die jaren met die vader van jullie? Ik heb m'n voorzorgsmaatregelen getroffen. Als jullie vader weer zo nodig de hort op moest ging ik lekker chatten... En zo ontmoette ik Alexander Perez, die heb ik op de reservebank gezet voor het geval dat.

Marja: (*hijgend van ontzetting, totaal verbijsterd*) Wat?! Een vriend?! En daar weten wij niets van?!

Caroline: (*rustig en onderkoeld*) Nee, moet dat dan?

Josje: (*ontsteld*) Het is niet te geloven!

Caroline: (*grimmig*) Ik zou er toch maar aan wennen... Aan Alexander, bedoel ik. Een heerlijke vent, bij hem kom ik niets tekort, hij is het geweest die maakte dat die "fijne jaren" bij jullie vader nog enigszins uit te houden waren. Als jullie vader weer eens op karwei ging, dan kwam Alexander langs om zijn eigen karwei af te maken. Heerlijk, ik zei het al.

Marja: (*onthutst*) En pappa wist nergens van!

Caroline: Ik denk dat 't hem een zorg zou zijn geweest... Een rooie rotzorg. Hij vond alles best, als ik 'm maar nergens mee lastig viel. Op tijd z'n warme hap, en natuurlijk zondagavond van zeven tot acht Studio Sport met z'n bordje op schoot, en het maakte 'm niet uit wat-ie at, als-ie maar iets in z'n maag kreeg, zei hij... Ha! Ik had

'm zo kunnen vergiften, ik had het rattenkruid klaar staan, en ik had ook een mooie onkruidverdelger in voorraad, maar ja, die sporen, sommige chercheurs zijn zo vasthoudend, en die patholoog-anatomen zijn ook niet van gisteren... Ik zat al te denken aan een noodlottig ongeval, van de trap gevallen of zo, maar da's gelukkig nu niet meer nodig, hij heeft fijn meegewerkt, dat moet ik 'm nageven.

Marja & Josje: *(tegelijktijd, slaan de handen vol ongeloof en uiterst ontzet voor hun mond)* OH!!!

Caroline: *(loopt inspecterend over het toneel, bekijkt kritisch decor en meubilair)* Om te beginnen gaat deze ouwe meuk naar de Kringloop... Weg met die troep. Lekker strak en modern.

Josje: *(schrikt)* Nee!!!

Marja: *(smekend)* Niet pappa's mooie klok!!! *(Ze wijst op de Zaaansche klok)*

Caroline: *(wraakzuchtig)* Dat kolere- ding vooral... Komt van een van z'n eerste kraken... Die dingen kostten toen goudgeld, nu zijn ze nog niet eens het koperen binnenwerk waard... En hij was er zo trots op... Een barrel is het. Dat was de ellende met jullie inbreker-vader... Hij kwam nooit met iets knaps thuis. Nog niet eens een bloemetje nam-ie mee, de kniert... Dan was Alexander wel iets anders... Die had altijd iets leuks bij zich als hij kwam, een lieve attentie, een flesje parfum of zo... Lief.

Josje: *(nu toch wel iets nieuwsgierig)* Zeg mam... eh... Die Alexander... Die vriend van jou... Hoe oud is die eigenlijk?

Caroline: *(nuchter)* Hij is van jullie leeftijd.

Marja: *(geschokt)* Moeder!

Caroline: *(zakelijk)* Ja, hoor eens... Als ik wat inruil moet ik er wel op vooruitgaan, natuurlijk... Wat had ik dan moeten nemen, een of andere ouwe grijsaard uit het verpleeghuis?

Josje: *(perplex)* Nou ja!

Caroline: *(wrevelig)* Trouwens, ik begrijp niet waar jullie je mee bemoeien... Jullie vader en ik hadden een soort stilzwijgende overeenkomst van leven en laten leven... Kijk, ik heb die ouwe nooit bedrogen als hij erbij was... Ik hield het netjes.

Marja: *(hatelijk)* Wat je maar "netjes" noemt.

Caroline: *(koppig)* Inderdaad... Netjes. Geen vechtscheiding. Geen rollebollende ouders die over alles ruzie maken, die elkaar het licht in de ogen niet gunnen... Jullie vader ging ook vreemd, bij het leven. Ik liet 'm. Naar buiten toe hielden we een perfecte schijn op. Een gewoon doorsnee huwelijk, daar was niets mis mee. Twee keurige dochters, een beetje saai eigenlijk...

Josje: *(sarcastisch)* O, het ligt aan ons...

Caroline: *(onverstoorbaar)* Allebei getrouwd met een man die ook nooit iets in het leven zal bereiken...

Marja: *(heftig)* Mijn Jaap is nog steeds aan het leren!

Caroline: *(ironisch)* Wat, heeft-ie dat groot-rijbewijs nou nog niet?

Josje: *(stellig)* En mijn Peter is tevreden met wat hij is, en ik ben tevreden met mijn Peter.

Caroline: *(tot de zaal)* En haar Peter *(ze wijst op Josje)* is portier op een fietsenfabriek... Echt een baan met perspectieven.

Josje: *(beledigd)* Hij heeft tenminste werk... En da's al heel wat in deze tijd!

Caroline: Dat noemden wij vroeger een Lulletje Lampekatoen.

Marja: *(giftig tot haar moeder)* Nee, getrouwd zijn met een inbreker, en die stiekem besodemieteren met een jonge goser, da's natuurlijk veel beter!

Caroline: *(vergenoegd)* Het brengt wel wat spanning in je leven, avontuur... En denk erom dat ik nog een heleboel avonturen ga beleven!

Josje: *(verslagen tot Marja)* Wie had dat nu gedacht van mammie. *(Van rechts op Truus Heimans, de huishoudelijke hulp van de familie Beeldman)*

Truus: *(een beetje zenuwachtig)* Eh... Neemt U mij niet kwalijk dat ik stoor, mevrouw *(knikt tot Caroline)* en Josje, en Marja, *(knikt hen eveneens" toe)* ...Tja, het is wel een rare dag, vindt U ook niet... En allemaal zo onverwacht... Ik ben er nog helemaal van in de war...

Josje: *(snelt op Truus toe, slaat haar hartelijke een arm om de schouders)* Mevrouw Heimans... Lieve tante Truus! Wat hadden we toch zonder U moeten beginnen... *(met een verwijtende blik op Caroline)* U was er immers altijd als wij van school kwamen en onze moeder weer eens niet thuis was...

Marja: *(vilein)* Nee, die was dan waarschijnlijk druk in de weer met die Alexander van haar...

Caroline: *(zich verwerend)* Nee, Alexander was nog niet in beeld toen jullie op het vmbo zaten... Ik was toen met Anton.

Josje: *(als door een wesp gestoken)* Wie is nou toch weer Anton!

Caroline: *(rustig)* Anton de Winter, een oud-medewerker van een reisbureau... Maar dat reisbureau is failliet en Anton is van z'n laatste reis naar Spanje nooit meer teruggekomen... Hij viel in een ravijn. Maar daarna had ik Wim.


Marja: *(fel)* Wim! Toe maar!

Truus: *(eerlijk maar een beetje onnozel)* Ja, die Wim, die herinner ik mij nog wel... *(tot Caroline)* Gos, mevrouw, heeft U het daar ook mee gedaan? Ik dacht dat-ie alleen maar het verstopte toilet kwam repareren...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto